

Wijzer

Montfort, missionaris in eigen land

Peter Denneman smm

Het liefst wil Montfort na zijn priesterwijding als missionaris naar Canada vertrekken. Zijn biechtvader Leschassier raadt hem echter aan zich in Nantes te laten opleiden tot volksmissionaris. Daar vindt Louis-Marie echter geen voeding voor zijn gedrevenheid en hij schrijft aan Leschassier: “Ik ervaar een onweerstaanbare drang om Onze Heer en zijn Heilige Moeder te doen beminnen, om in eenvoud en armoede de catechismus te gaan onderwijzen aan arme mensen op het platteland.”

Zo maakt Montfort de richting duidelijk die hij aan zijn leven wil geven. Een eenvoudig bestaan voor en onder de armen, toegewijd aan Jezus, met veel liefde en aandacht voor Maria.

Via de bisschop van Poitiers komt Louis-Marie in contact met een opvanghuis voor bedelaars. Montfort is zo geliefd bij de armen in het opvanghuis, dat ze hem als directeur en priester willen. Hij neemt deze uitnodiging van harte aan, maar hoopt tegelijkertijd dat het niet al te lang zal duren, zodat hij weer elders goed werk kan gaan verrichten. Montfort is enorm toegewijd in zijn roeping en gaat daarin ver. Heel ver. Op een kruis dat hij in het Gasthuis in Poitiers laat plaatsen staan de woorden: “Zichzelf verloochenen, zijn kruis dragen om Jezus Christus te volgen”. De mate waarin Montfort zichzelf wegcijfert voor een ander gaat voor de directie van het Gasthuis en de bisschop te ver en uiteindelijk wordt het Montfort verboden om er de mis te doen. Hij moet Poitiers verlaten. Maar de armen in het Gasthuis laten het daar niet bij zitten. Ze schrijven een

Montfort op audiëntie bij paus Clemens XI

brief aan Leschassier waarin ze hem vragen...“onze vereerde herder naar ons terug te sturen, hij die de armen zo lief heeft”.

Montfort keert terug, maar het duurt niet lang of de oude moeilijkheden komen weer terug en de twijfel aan zichzelf doet Louis-Marie besluiten

nummer 1 – april 2021

van de redactie:

Het missie-gehalte van dit nummer is hoog! Zo leest u over Montfort als missionaris in eigen land en door wie zijn volgelingen wereldwijde missionarissen zijn geworden en dat Corona onderstreept dat missie en solidariteit hand in hand gaan.

Onze jongste confraters informeren u over hun real-life- en virtueel pastoraat. De jubilarissen geven een inkijk in hun leven.

Daarnaast natuurlijk nieuws uit de wereldwijde congregatie, Wijzertjes en de overleden confraters.

redactie:

Peter Denneman, John van Oss en Monique Heijman

Montfort op missie

voorgoed afscheid te nemen van het Gasthuis in Poitiers.

In de hoop dat hij alsnog als missionaris naar Canada kan gaan, gaat

Montfort naar Rome. Via via lukt het Montfort om op 6 juni 1706 door paus Clemens XI in een persoonlijke audiëntie te worden ontvangen. Montfort getuigt van zijn idealen

en vertelt van zijn moeilijkheden in Frankrijk. Als missionaris naar elders? Neen, de paus vindt Frankrijk groot genoeg voor hem. Groot genoeg om al zijn energie en gedrevenheid kwijt te kunnen. Hij krijgt de titel 'Apostolisch Missionaris' en wordt op pad gestuurd om de geest van het Christendom te vernieuwen. Zo blijft Montfort missionaris in eigen land en bijgestaan door lekenbroeders en af en toe een priester, trekt Montfort door Frankrijk. Hij preekt, geeft catechese en organiseert processies en bedevaarten. Hij maakt veel gebruik van liederen, onder andere van cantieken van zijn eigen hand. Hij blijft steeds de gedreven radicale missionaris, eenvoudig en dicht bij de mensen. Hij ontplooit zich als 'Le bon Père de Montfort'. Na een poging hem te vergiften, gaat zijn gezondheid sterk achteruit. Uitgeput sterft hij op 43-jarige leeftijd, op 28 april 1716. Dit jaar driehonderdenvijf jaar geleden. ■

Montfortanen: missionarissen wereldwijd

John van Oss smm

Van de hand van pater Gundry zijn de 'Archiefbrieven 1871-1905'. In die brieven lezen we hoe de Nederlandse Provincie van de Congregatie van de Montfortanen is ontstaan en ook hoe de eerste stappen van de volgelingen van Montfort zijn gezet om een wereldwijde missionaire congregatie te worden.

De man die verantwoordelijk is voor de radicale ommezwaai is Mgr. Alexis Guillaoux. Hij is geboren op 5 juni 1819 in Ploermel in Frankrijk. In 1864 vertrekt hij naar Haïti en op 25 januari 1871 wordt hij in zijn geboorteplaats tot Aartsbisschop van Port-au-Prince geconsacreerd. Hij gaat op zoek naar priesters voor zijn bisdom. Als vurig vereerder van Père de Montfort hoopt hij op een aantal montfortanen. Hij kondigt aan dat hij een bedevaart wil houden naar het graf van Montfort. Bij die gelegenheid wil hij kennis maken met de montfortanen. Dat bezoek is natuurlijk een hele eer voor de montfortanen. Alles verloopt volgens plan, tenminste volgens het plan van de bisschop. De noden van zijn bisdom hadden verschillende paters aan het denken gezet. Wel of niet naar Haïti gaan? De Generaal-Overste, Père Denis, staat

voor een zeer moeilijke beslissing. Paus Clemens XI had in juni 1706 aan Montfort de uitdrukkelijke opdracht gegeven: 'Gij hebt in Frankrijk een arbeidsveld groot genoeg om er uw ijver te ontplooiën'. Als de Aartsbisschop voor de derde keer met het verzoek komt, geeft pater Denis eindelijk toe. Als een persoonlijke vriendendienst.

Zo staan we aan het begin van een nieuw tijdperk voor onze congregatie: montfortanen, missionarissen wereldwijd. ■

montfortanen trekken vanuit het Grootseminarie in Oirschot de wijde wereld in

Missievuur blijft branden

Stefan Musanai smm

Stefan, doopouders met Janyk, Charles

Ik woon en werk nu meer dan twee jaar hier in ons klooster te Schimmert. In de eerste tien maanden leerde ik Nederlands, onder andere op het taleninstituut in Vught. Behalve in het klooster leerde ik de taal en gewoonten door ontmoetingen met mensen op stations, busterminals, stadscentra, winkels enz. Peter Denneman (provinciaal overste) adviseerde minimaal twee keer per maand een tour te maken om Nederland en haar cultuur verder te ontdekken.

Tijdens zo'n tour kwamen confrater Charles Leta en ik in steden, kerken, musea etc. Wij maakten daartoe gebruik van het openbaar vervoer. Hierdoor leerden wij de gewoonten en de omgangsvormen van mensen kennen en ervaren. Die zijn anders dan in de gewoonten van mijn vaderland Indonesië en de levenswijze in het klooster. Dit alles zorgde ervoor dat we ons langzaam maar zeker thuis gingen voelen in Nederland.

Het is jammer dat in de eerste maanden dat ik in de parochie werkte, de Covid-19-pandemie uitbrak en bijna alle sociale activiteiten aan banden werden gelegd. Veel plannen die van tevoren waren gemaakt, werden uitgesteld of zelfs afgelast, zoals de traditionele sacramentsprocessie in onze parochies (Schimmert en Genhout) en verschillende andere belangrijke vieringen. De parochianen verloren echter niet hun inspiratie om hun betekenisvolle aanwezigheid te laten zien aan de mensen om hen heen.

In het begin van dit jaar vond eindelijk de vormselviering van 2020 plaats. De eerste communieviering van vorig jaar zal in mei pas kunnen plaatsvinden. Binnen alle beperkingen blijven wij als pastores actief en de parochianen bemoedigen om op hun eigen manier

betrokken te blijven bij het kerkelijk leven.

Persoonlijk heeft deze pandemie mij het gevoel gegeven dat geduld belangrijk is. Mijn autorijles en inburgering (examens) liepen vertraging op. In deze periode heb ik wel beter Nederlands leren spreken en me aangepast aan de cultuur en levenswijze, het weer en de eetgewoontes in Nederland. Dit maakt mij trots en zet me aan om altijd na te denken over wat ik kan doen voor de mensen in de parochie en voor het gemeenschappelijk project van de montfortanen.

Deze pandemie doet mij als montfortaan denken aan de situatie van de eerste montfortanen na Montfort's dood. Bij zijn laatste missie in Saint Laurent waren er nog priesters en broeders (pater René Mulot, de broeders Gabriël, Mathurin, Jean en Jacques) en de zusters die Montfort trouw vergezelden. Na zijn dood zochten zij hun eigen weg. Pater René Mulot verhuisde naar de woonplaats van zijn broer, die pastoor was in Saint Pompain. Pater Adrien Vatel die, nadat hij een pelgrimsgroep had vergezeld, ervoor koos om op rust te gaan en te wonen in Saint Pompain. Zuster Marie-Louise ging met andere zusters naar La Rochelle en werkte daar voor de armen. Broeder Mathurin sloot

zich aan bij de parochiepriesters. Broeder Nicolas en broeder Jacques zetten zich, trouw aan hun afgelegde geloften, in voor de parochieschool van Saint Laurent en het begeleiden van pelgrimsgroepen. Dat deden zij tot 1720. Ondertussen zette broeder Louis zich in voor de school van de zusters in La Rochelle. In deze jaren bleef het missievuur van de congregatie brandend, zonder opmerkelijke gebeurtenissen.

Maar vanwege het geloof in Maria's hulp en het geduld om door moeilijke perioden heen te komen, laaide het vuur van de Heilige Geest op in de harten van de volgelingen van Montfort en ze hergroepeerden zich in Saint Laurent om het werk van de stichter voort te zetten als een kleine kudde.

De omstandigheden van de eerste volgelingen van Montfort waren natuurlijk anders dan die van ons tijdens deze pandemie. We zijn 'stil', niet omdat we geen duidelijke visie hebben, maar omdat onze activiteiten nog beperkingen kennen. We verliezen ons enthousiasme niet en blijven creatief in het zoeken naar pastorale mogelijkheden voor onze medegelovigen.

Hoelang de duur van de pandemie ook zal zijn, het vuur van de Heilige Geest en de bijstand van Onze Lieve Vrouw, zullen niet minderen om de kleine kudde van Montfort vandaag de dag te vergezellen. We moeten enkel ons geduld betrachten.

Alles Komt Goed ■

Virtueel pastoraat

Charles Leta smm

Iets waar ik persoonlijk dankbaar voor ben, nu ik in Nederland leef en werk, is dat ik meer uitgedaagd word te zoeken naar mogelijkheden om de Blijde Boodschap breder uit te dragen. Ik voel me gedwongen (in positieve zin) buiten mijn comfortzone te treden en nieuwe manieren van evangelisatie uit te proberen die ik nog nooit heb geprobeerd toen ik nog in Indonesië was.

Een van de manieren waarop ik nu bezig ben, is via sociale media. Ik zie sociale media als een winkelcentrum met winkels die hun eigen producten aanbieden en verkopen, zoals voedsel, kleding, etc. Zo is het ook met sociale media. Voor mij is dat dan het geloof in Jezus Christus.

Paus Franciscus heeft eens gezegd dat “internet een geschenk van God is”. Daarmee zegt hij dat internet een communicatiemiddel is van deze tijd. Dat is waar, want als je kijkt naar de huidige levensstijl, zie je bijna niemand meer die internet niet kent of niet gebruikt. Bijna iedereen heeft zijn/haar eigen smartphone waarmee men met elkaar verbonden is en contact heeft. Uit onderzoek blijkt, na een peiling onder ruim 7.000 Nederlanders van 15 jaar en ouder, dat het gebruik van sociale media-applicaties in Nederland jaarlijks blijft toenemen.

Applicaties als Whatsapp, Facebook, Youtube, Instagram en TikTok zijn de populairste sociale media. TikTok groeit het snelst onder jongeren. Volgens dit onderzoek zitten Nederlanders anderhalf uur per dag op sociale media. Jongeren tussen de 15 en 19 jaar het langst: dagelijks gemiddeld twee uur en ruim twintig minuten. Voor mij betekent dit dat communicatie niet alleen maar in real-life gebeurt, maar ook virtueel. Sociale media is een nieuwe ontmoetingsplek. Dit is dus een goede mogelijkheid om naast het parochie-pastoraat, ook een virtueel pastoraat (zo noem ik het) uit te proberen.

Wat ik gedaan heb? Ik maakte een persoonlijk account voor Facebook, Instagram en TikTok. Het verhaal over laatstgenoemde app was trouwens grappig; ik kende TikTok toen nog niet. Maar er was één van onze vormelingen van 12 jaar oud die mij adviseerde om die app te gebruiken. Zij was blij dat we daardoor verbonden werden. Ze zei tegen me: “Je ziet er niet te oud uit voor TikTok.” Op deze sociale media, laat ik in mijn profiel duidelijk zien dat ik een katholieke

priester ben, lid van de congregatie van de montfortanen. Dus als iemand mij om vriendschap vraagt of mij volgt, is dat in ieder geval een teken dat hij/zij geïnteresseerd is in mijn leven als priester-religieus en in hetgeen ik plaats op TikTok.

Wat ik plaats zijn dagelijkse- en thematische berichten. Dat houdt in een spreuk of een vonkje over thema's als geloof, liefde, hoop, vriendschap, geluk, vrede, enzovoort. Ik bied hiermee iets van inspiratie, spirit, of gewoon een gedachte die iets voor mensen zou kunnen betekenen in hun dagelijks leven. Thematische berichten zijn berichten die gaan over belangrijke kerkelijke momenten. Het kan een zondagse boodschap zijn; informatieve filmpjes over Advent, Kerstmis, Aswoensdag of Pasen. Daarnaast plaats ik berichten die met mijn persoonlijke leven te maken hebben. Ik vind het belangrijk om je ook als een gewoon persoon te laten zien.

Tot nu toe beleef ik sociale media allereerst als een plek waar ik de boodschap van Jezus kan delen. Ten tweede als een ontmoetingsplek waar ik meer mensen kan ontmoeten en leren kennen. Het gebeurt vaak dat dit virtueel contact leidt tot een echt gesprek en ontmoeting in real-life, bijvoorbeeld met mensen die graag bezocht willen worden, hun verdriet willen delen of om steun en gebed vragen. Ten derde als een ruimte waar je elkaar op eenvoudige wijze aandacht kunt schenken. Als er iemand jarig is of een dierbare verloren heeft, kun diegene feliciteren of condoleren. Bij het gebruik van sociale media gaat het niet om hoeveel volgers je hebt of hoe vaak mensen je post liken. Daar ligt mijn vreugde niet. Het gaat voor mij meer over creativiteit en hoe ik met mijn boodschap meerdere mensen kan bereiken, onder wie mensen die minder of helemaal niet kerk-betrokken zijn. Jezus zelf zorgde er ook voor dat degenen die God niet kenden toch werden bereikt. Zo zegt Hij: “Ik moet ook aan andere steden de Blijde Boodschap van het Godsrijk brengen, want daarvoor ben Ik gezonden” (Luc 4, 43). Sociale media lijkt me de mogelijkheid om naar die zgn. andere steden toch de Blijde Boodschap te kunnen brengen. Ik hoop dat dit soort pastoraat in de toekomst beter opgepakt zal worden en daardoor vruchtbaarder wordt. ■

Monitoren, infausstandaards en zuurstofapparaten worden afgeleverd bij het Jozef-ziekenhuis in Nguludi

konden 3 missieziekenhuizen voorzien worden van intensive care plaatsen. Zuurstofapparaten, ziekenhuisbedden, monitoren en veel andere noodzakelijke apparatuur en hulpmiddelen, kon Aartsbisschop Msusa met hulp vanuit Nederland aanschaffen en verdelen onder de ziekenhuizen. Niet alle nood is hiermee opgelost, maar er is een duidelijk signaal afgegeven aan overheden en hulporganisaties dat armere landen, waaronder Malawi, niet aan de aandacht mogen ontsnappen en de hulp dienen te krijgen die ze nodig hebben.

Bij deze wereldwijde pandemie worden medemensen ook zwaar getroffen door het ontbreken van een capabele overheid. Een voorbeeld hiervan is Brazilië. Brazilië wordt bovenmatig zwaar getroffen door corona en met name door het ontkennen van de pandemie door de president. Het project van de Nederlandse montfortaan, broeder Antoon van Noije, wordt hard geraakt. Het opvanghuis voor wezen die veelal geïnfecteerd zijn met HIV en de bejaardenopvang voor de minderbedeelden, komt in grote financiële problemen. De kringloopwinkel en de andere activiteiten die normaal zorgen voor de benodigde financiële middelen, zijn stil komen te liggen. Door aan huis te gaan leveren zullen de projecten weer financieel zelfvoorzienend worden. Hiertoe schaft Antoon een tweedehands bus aan, hetgeen mogelijk wordt gemaakt door hulp vanuit Nederland.

Ondanks alle beperkingen hebben de Nederlandse montfortanen invulling kunnen geven aan hun montfortaanse levensstijl en visie: van betekenis zijn voor de minder bedeelde medemens. ■

Bedden afgeleverd bij het Montfort-ziekenhuis in Nchalo

Missie en solidariteit

Servé Kengen

De Covid-pandemie beheerst de hele wereld. Miljoenen mensen raken geïnfecteerd en velen overlijden. Dat heeft nog steeds een grote impact op de montfortanen.

Hier in Nederland bleven zij gelukkig tot nu toe gespaard van deze vreselijke ziekte, maar de wereldwijde Congregatie werd flink getroffen. Enkele Nederlandse montfortanen moesten wel afscheid nemen van familieleden en bekenden die aan het coronavirus overleden. Wat een grote impact op de Nederlandse montfortanen heeft is het opgesloten leven, het niet meer kunnen en mogen klaarstaan voor de medemens in diverse parochies of elders.

De Congregatie had het zwaar te verduren het afgelopen jaar. Allereerst kwam het leven in Noord Italië geheel stil te liggen. Hier lag het episch centrum van de coronabesmettingen en de confraters in Bergamo werden dagelijks geconfronteerd met overlijdens in de stad. In vele entiteiten raakten confraters besmet en enkele overleden. Het Generaal bestuur werd gedwongen om vanuit Rome via Zoom contact te houden met de entiteiten wereldwijd. Bezoeken werden afgezegd en de lokale besturen werd gevraagd, ondanks alle beperkingen, zoveel mogelijk door te gaan.

Transport medische apparatuur

In Indonesië kwam de opleiding vrijwel stil te liggen. Door hulp vanuit Nederland konden computers aangeschaft worden waardoor de studenten op afstand de lessen konden blijven volgen.

Bij deze wereldwijde pandemie worden de armere landen het meest getroffen. De confraters worden dagelijks geconfronteerd met menselijk leed. Families die uit elkaar vallen en de mogelijkheden om in hun dagelijkse levensbehoeften te kunnen voorzien, zien vervagen. Op een noodoproep van het Generaal bestuur reageerden de Nederlandse montfortanen door mee te helpen om ietwat verlichting te brengen in het leven van deze families door ondersteuning van de confraters ter plaatse.

Een van deze arme landen is Malawi. De montfortaanse Aartsbisschop Thomas Msusa stuurde ons een noodoproep. De missieziekenhuizen in Malawi zijn totaal niet ingericht om de benodigde zorg te kunnen bieden. Samen met een door onze pater Hub Vonken zaliger opgerichte hulporganisatie, de Vrienden van Chiromo,

Jubilarissen

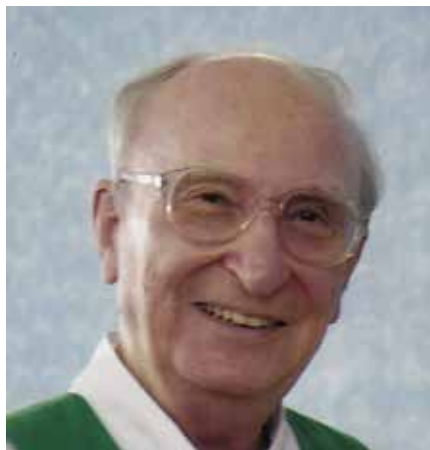
Pierre Robertz - 65 jaar priester

Pierre schrijft: 'Vijfenzestig jaar is wel de werkzame tijd van de mens, als het een beetje meezit. 65 Jaar deelgenoot van Christus' priesterschap. 71 jaar religieus leven als montfortaan. Je wordt er stil van. Onverdiende gaven en grote verantwoordelijkheid. Maar... zoals die ene medebroeder zei: 'Wat doe je tegen roeping?' Geroepen-zijn is bovenmenselijk werk: een beeld te zijn van Jezus, Verlosser van alle mensen van goede wil.

Dit bovenmenselijk werk begon echt in mijn eerste H. Mis op dorpsreis in Mozambique in 1957. Mijn voorkeur is altijd gebleven: mensen in persoonlijk contact brengen met de Eucharistische Jezus, de Verrezen Heer en Verlosser. De hemel op aarde voor wie het goed begrijpt. Ik ben de Heer op zijn kruisweg tegengekomen bij ons bezoek aan een gevangenis in een stadje aan de Indische Oceaan, in Noordoost Mozambique. Het was in het begin van de onafhankelijkheidsoorlog. De cipier had mijn medebroeder en mij verlof gegeven om de gevangenen even te begroeten. Toen we daarmee wilden beginnen, kwam een werkploeg van gevangenen terug van hun dag-arbeid ergens in het district. Hartbrekend was het, deze vermagerde- en dodelijk vermoeide mensen te zien. Vooral één van onze goede christenen, een man op leeftijd. Hij was uitgemergeld en krom gebogen van uitputting. Een haast gebroken mens. Hoe lang zal hij nog geleefd hebben? Hij herkende ons en was ons dankbaar. We konden even

met hem spreken. Mijn medebroeder kon zijn tranen niet bedwingen. Ikzelf werd ten diepste geraakt. Ik zal deze ontmoeting nooit vergeten.

Een andere ervaring was de manier waarop een klein meisje kwam biechten. Ik was op dorpsreis en opeens kwam daar een kindje van een jaar of zeven naar me toe. Ik zette een klein stoeltje op een stille plek, waar mensen konden komen zonder door anderen gehoord te worden. Het meisje had een paar maanden geleden de Eerste Communie gedaan en kwam zich nu voorbereiden om Jezus weer te ontvangen. Tot mijn grote verbazing legde het kindje vol vertrouwen haar armpje om mijn nek en fluisterde in mijn oor wat zij te melden had. Wat een vertrouwen in zo'n vreemde, witgekleurde, mzoengoe!

Pee de Waard - 60 jaar priester

Op 12 maart 2021 was het 60 jaar geleden dat Pee de Waard in Oirschot, samen met twaalf klasgenoten, waarvan er nu nog maar drie over zijn, door Mgr. Bekkers, bisschop van Den Bosch, tot priester werd gewijd.

Pee vertelt: 'Onze Nederlandse Provincie ben ik enorm dankbaar en bij gelegenheid van mijn zestigjarig priesterjubiläum wil ik dit heel graag betuigen. Ik ben geboren in Egmond aan Zee, indertijd een montfortaanse parochie met tevens een groep volksmissionarissen. Twaalf jaar lang was ik hun parochiaan en te midden van zoveel Montfort-zonen ging ik er als het ware 'vanzelf' naar verlangen één van hen te worden. Dus naar Schim-

mert, Meerssen en Oirschot. Ondanks gezondheidsproblemen liet men mij niet vallen, maar mocht ik in 1961 priester worden gewijd. Wie Montfort geweest is, dat heb ik stilaan in me opgenomen: een intieme vriend van de Verlosser, vol vertrouwen in de liefdevolle hulp van zijn dappere Moeder, een zwager voor de vernieuwing van Jezus volgelingen en hun geloofsgemeenschappen, een priesterhart uit één stuk, een model missionaris. Ik mocht in Duitse parochies werken van 1962 tot en met 1967 en leerde er de parochiezielzorg. Daarna ging het, tot mijn grote verrassing, begin 1968 naar Brazilië. Mijn gezondheid was namelijk sterk verbeterd.

Geloofsgemeenschappen vormen, waarin de leken het leeuwenaandeel leveren in alle opzichten, dat was onze zending. In broederlijke samenleving en solidariteit met de montfortaanse confraters, samen geïnspireerd door de mentaliteit van de Stichter. Een onvergetelijk uur beleefde ik tijdens de militaire dictatuur, toen de Kardinaal mij vroeg de volkszang te verzorgen in de kathedraal. Met 7.000 aanwezigen, waaronder de weduwe van de door de dictatuur vermoordde journalist Herzog, leidde de Kardinaal een woorddienst over het ons door God geschonken leven, de bescherming ervan, de

zware verantwoordelijkheid van wie de moord pleegden, hun nodige bekering en een bede om troost voor de nabestaanden. De Kardinaal leerde ons hoe een goede herder op dergelijke misdaden hoort te reageren. Dank aan de Heer die me riep om montfortaans

missionaris te zijn, dank aan de Nederlandse Provincie die me hielp aan deze roeping gevolg te geven.'

Hub Kleijkers - 60 jaar priester

Op 12 maart 1961 werden wij met ons dertien priester gewijd in de grote kerk van Oirschot, waarna ik nog 3 jaar studeerde aan de Universiteit van Nijmegen. Ik slaagde voor mijn doctoraal examen. Begin 1966 kwam er een noodkreet uit Mozambique en ik vertrok. Er werd een begin gemaakt onze liturgische teksten te vertalen in de lokale taal, het Emeto. Bij deze vertalingen kregen wij veel hulp van een catechist, want het Emeto is deels een toontaal en daardoor zeer moeilijk.

Ik begon steeds meer voor Malawi te voelen en begin juni 1972 was het zover. In september werd Nsanje, helemaal in het zuiden van Malawi, mijn werkterrein. In januari 1978 was ik in Blantyre, toen de grootste stad van Malawi. De missiepost had nog 10 uitkerken. Tot 1984 heb ik daar met veel plezier gebouwd aan scholen en kerken. Uiteindelijk hebben we de post aan de Afrikanen gegeven.

In 1988 schreef de provinciaal, pater Hustin, een brief aan alle confraters 'Mit brennender Sorge'. Daarin vroeg hij hulp voor enkele taken en posten die opnieuw ingevuld moesten worden o.a. een missieprocurator. Na overleg in Malawi voelde ik er wel voor om de missieprocurator over te nemen. Begin november

1989 werd ik lid van de gemeenschap Beresteyn te Voorschoten en vanaf januari 1990 werd ik missieprocurator. Vanaf november 1989 kwam ik vaker in Oirschot en bezocht ik onze archivaris, pater Joep Gundry. Ik had intussen het grote nut van de computer ingezien en kon Joep overtuigen om ook data van de confraters op computer te zetten. Ik ontwierp een database in het programma Data-perfect en de archivaris begon data in te vullen. In 1994 begon ik, na een bezoek aan Sintang (Borneo), waar ik veel archiefmateriaal vond, met het uitgeven van kronieken.

De missieprocurator had een jaarlijkse acceptgiro actie vooral ook om de onkosten van de missionarissen te bestrijden. Eind 1995 vroeg pastoor Clerckx mij of ik naar Ubachsberg wilde komen. De pastoor aldaar was gestorven en er was geen vervanger voor die parochie. Ik kon de missieprocurator van daaruit blijven verzorgen. Met Kerstmis 1997 begon ik in Ubachsberg en daar assisteer ik nu nog. Vanaf 2000 werd ik daarnaast archivaris en in 2002 provinciaal-econoom. In 2009 verhuisde ik naar Vroenhof, waar zich inmiddels ook het archief van de montfortanen bevond. Ik ben zeer dankbaar dat ik geroepen werd en nu mijn 60-jarig priesterjubiläum mag vieren.

Herman Jansen - 60 jaar priester

Toen ik op 12 maart 1961 tot priester werd gewijd, sprak de wijbisschop Mgr. Bekkers ons o.a. toe: 'Jullie leven wordt een avontuur met Christus'.

Het werd een avontuur. Eerst kreeg ik een benoeming voor Malawi. Dit ging niet door vanwege medische gronden. Nadien enkele maanden Rotselaar voor aanvullende pastorale studie in Leuven. Deze werd afgebroken. Er kwam een vriendelijk verzoek om in Meerssen tijdelijk uit te helpen als kapelaan in de Basiliek. En dat allemaal in 1961; dat waren al avonturen. Maar toen kwam er vastigheid. Van 1962-1982 was ik vaste kapelaan in de Basiliek te Meerssen. Vanaf 1982 tot heden ben ik pastoor -nu ook in Federatieverband- in de Centrumparochies van Valkenburg aan de Geul. Van al die jaren heb ik geen spijt. Een grote stap voor mij was, toen provinciaal overste pater Goltstein mij destijds vroeg om met de 'wereldheren' samen te werken. Vanuit het besloten gemeenschapsleven werd ik ineens een 'loslopende' montfortaan -wel met binding met de gemeenschap te Meerssen en Vroenhof. Een kleine -of als u wilt- grote zelfstandige.

Het avontuur met Christus werd kleurrijk, spannend en dankbaar met mensen, parochianen en gasten. Vaak dacht ik: 'Wie ben ik dat ik zomaar mag binnentreden in het leven van parochianen. In de kerk van de H.H. Nicolaas en Barbara en daarbuiten; in 3 Zorgcentra, of achter de voordeur van een gezin; of als betrokken (ere) lid van vele bloeiende verenigingen. Wie ben ik, dat ik dit mag?' Het antwoord mogen anderen geven. Een montfortaans item in mijn Valkenburgse jaren is de Lourdesgrot aan de Cauberg. Bijna 100 jaar oud. Zo krijgt Maria een plek in mijn avontuur met haar zoon Christus. 2021 Dus een jubeljaar? Corona en alle daaraan klevende maatregelen maken het moeilijk om feest te vieren. Niet in parochieverband, niet in familieverband, niet in de montfortaanse familie.

Ik dank Mgr. Bekkers die ons op avontuur stuurde; ik dank de montfortanen die mij de kans gaven het op eigen wijze (niet eigenwijs) in te vullen; ik dank mijn parochie-assistente Helma en familie, die me nauwlettend in de gaten hielden of bijstuurden.

Peter Denneman - 50 jaar priester

‘Je moet vergelijkenderwijs leven’, deze uitspraak kwam ik tegen in een interview met Cisca Dresselhuys in Trouw. Vergelijkenderwijs leven, ja dat heb ik wel gedaan als ik zo terugkijk op mijn leven als montfortaan. Op 6 juni zal het 50 jaar geleden zijn dat ik in de parochiekerk van mijn geboortedorp Limmen de priesterwijding ontving.

Al eerder in 1971 had ik de benoeming gekregen om als pastor te gaan werken in de Montfortparochie in Tilburg. Ik was jong en vurig, volgens sommigen té. De parochie telde veel enthousiastelingen. Er kon van alles en dat deden we ook! Een pracht tijd. Volgens bisschop Bluysen waren we een experimenterparochie en dat hebben we zeker waargemaakt!

Eind 1993 kwam de uitnodiging om te solliciteren op de functie van pastor bij het RKK-KRO Omroepstoraat. Begin 1994 ben ik daar begonnen met Adri Verweij en Joke Litjens als collega's. Vergelijkenderwijs heel anders dan het parochiepastoraat, maar wel heel boeiend. Ik leerde een andere wereld kennen. Nog belangrijker werden je uitstraling en authenticiteit. Naast de TV-vieringen en het wekelijks radioprogramma, maakten we ook multimediale series. De series over de mystici en bidden waren heel bijzonder, ook voor mijn eigen innerlijk leven.

En dan in 2010 word ik 65 jaar. Dat betekende toen nog afscheid nemen. Ik werd gevraagd het Beziinningscentrum van de St-Adelbertabdij in Egmond op te zetten. In november 2011 werd ik tot provinciaal gekozen. Na een jaar werd het mij duidelijk dat ik vanwege tijdsdruk afscheid

moest nemen van Egmond. Het werk als provinciaal vraagt volledige inzet en beschikbaarheid. Terecht. Het is nu 2021 en ik mag inmiddels al 10 jaar provinciaal overste zijn. En ook dat geeft mij vergelijkenderwijs veel voldoening. Ik ervaar het niet als een last, eerder als een voorrecht dat ik dit nu mag doen, want zovelen hebben die jaren voordien gezorgd dat ik frank en vrij pastor in de parochie en bij het Mediapastoraat kon zijn.

Dankbaar jegens mijn ouders, familie, lieve vrienden en vriendinnen, levende- en overleden confraters, hoop ik zondag 6 juni a.s. mijn gouden jubileum te vieren. De Eeuwige en Montfort zij gedankt.

Leo Louis - 65 jaar geprofest

Op 15 augustus 2021 zal het 65 jaar geleden zijn dat broeder Leo Louis zijn professie aflegde. Hij vertelt: ‘Ik ben broeder Leo Louis en kom uit een gezin van 7 kinderen in Schimmert, waarvan er twee heel jong zijn overleden. Mijn broer Hub was ook montfortaan, maar hij is helaas op 12 november 2017 overleden en begraven op het kloosterkerkhof in Schimmert. Mijn moeder werkte tot aan haar huwelijk met mijn vader op kasteel ‘De Bockenhof’ in Schimmert. Mijn vader kon een boerderij overnemen, maar durfde dat niet aan en ging in de mijn werken. Ik ben veel ziek geweest en onderging vele operaties aan mijn been. Ook ben ik aan mijn blindedarm geopereerd. In het ziekenhuis was ik een soort proefkonijn, althans zo voelde dat voor mij. In 1947 had ik een fistel en daar heb ik helse pijnen van ondervonden. Het leek alsof ik levend gevild werd en daarom vroeg ik aan Maria de pijn weg te nemen. Ik heb haar toen de

belofte gedaan dat ik mij aan haar zou toewijden als de pijn over zou gaan. Dat gebeurde toen ook.

Ik heb in die tijd 5 jaar in de Emma-mijn gewerkt. Ik liep op een keer in Meerssen en kwam daar een man tegen (waarschijnlijk magister Janssen, maar dat weet ik niet meer zeker) die zei dat hij mij nodig had. Mijn ouders wisten toen nog van niets. Ik ben op 18 september 1954 naar de montfortanen in Meerssen gegaan. Mijn kloosternaam is eigenlijk broeder Gerardus. Na twee jaar opleiding heb ik mijn eerste professie gedaan op 15 augustus 1956. Ik kreeg toen de benoeming voor Oirschot. Daar werkte ik in de bakkerij, de schoenmakerij en de slagerij. Het waren lange dagen van zwaar werk. Ik was misschien niet de gemakkelijkste en klaagde soms bij broeder Nicolaas. Hij zei tegen mij: ‘daar is de poort, hij staat open’. Ook zou ik de wasserij en kleermakerij erbij moeten doen, maar dat was teveel van het goede. Voor Justitie heb ik mensen begeleid die op het kloosterterrein taakstraffen moesten vervullen. Daarnaast was ik al geruime tijd een soort huismeester in het klooster en deed ik onder andere de wijninkoop.

In 2007 ben ik, na 51 jaar in Oirschot gewoond te hebben, naar Vroenhof (Houthem) verhuisd, eerst in het Zorgcentrum en toen dat dicht ging, in het kloostergebouw. Nu ben ik 90 jaar jong en 65 jaar geprofest. Alles gaat wel wat minder en ik ‘knotter’ weleens wat, maar ik kan toch zeggen dat ik een goed- en religieus leven heb gehad en nog steeds heb.’ ■

Nieuws uit de wereldwijde congregatie

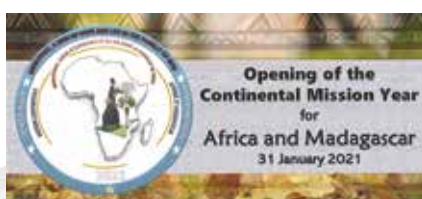
waar we geconfronteerd worden met menselijke verdeeldheid en isolement; de balans op te maken van de aanwezigheid die we als Montfort-missionarissen aan dit continent hebben geboden; en nieuwe missionaire perspectieven voor de toekomst te schetsen.

Tussen de opening en de afsluiting van het jaar vinden verschillende evenementen binnen en buiten de entiteiten plaats, waaronder de canonicke visitaties, de continentale vergadering van 19-23 oktober 2021 in Malawi en de afsluiting van het jaar op 31 december 2021 in Madagaskar.

Op 22 oktober 2020 heeft Luiz Augusto Stefani smm, generaal overste, met instemming van zijn raad, *pater Guelord Aseme Muke smm* van de Algemene Delegatie van Franstalig Afrika, benoemd tot overste en vormgever in het internationale scholastikaat van Gitega, Burundi. Zijn mandaat ging op 1 januari 2021 in.

Na 9 maanden wachten vanwege de Corona-pandemie, hebben op 8 december 2020 negen leken van de *Totus-Tuis-beweging*, die de 33-daagse sessies hebben voltooid, uiteindelijk hun Montfortaanse Toewijding gedaan in het overdekte Montfort missiehuis in *Cebu City* (Filipijnen).

Op 31 januari 2021 werd in Gitega, Burundi, het *Continentaal Missiejaar 2021 voor Afrika en Madagaskar* officieel geopend door generaal overste Luiz Augusto Stefani smm. Vorig jaar werd op 30 januari in Rome het *Europees Missiejaar Montfort_EurHope 2020* geopend. Het Europese jaar viel helaas in het water door alle maatregelen rondom Covid-19.

Het continentale missiejaar voor Afrika en Madagaskar is een gelegenheid om samen drie belangrijke doelstellingen te verwezenlijken: het saamhorigheidsgevoel en de eenheid van de entiteiten binnen de geografische zone te versterken en deze eenheid uit te breiden tot de hele congregatie in een wereld

Opening Missiejaar door generaal overste (2 de van links)

De gemeente Leuven van de Belgische Generale Delegatie zal rond mei 2021 verhuizen naar de nieuwe locatie in Kessel-Lo (Jozef Pierrestraat 39). Begin februari 2021 werd *Ghislain Kasereka* door Jos Van den Bergh (overste van de Generale Delegatie) tot overste benoemd van de nieuwe gemeente in Kessel-Lo. ■

Wijzertjes

Maria-cantiëken Sint-Janskathedraal

Op zondag 30 mei 2021 is er een concert in de Sint-Janskathedraal te Den Bosch, waarbij de Maria-cantiëken van Montfort gezongen worden. Het concert begint om 15.00 uur. Eind februari 2021 ontving componist Frans Bullens de uitnodiging van De Broederschap van O.L.Vrouw van Den Bosch om een concert met Maria-cantiëken van Montfort te verzorgen. Enkele leden van De Broederschap waren aanwezig op het symposium 'Wie loopt er weg met Maria?' op 22 maart 2019 in de Universiteit van Tilburg. Daar werden toen enkele cantiëken gezongen. Inmiddels heeft Frans Bullens een project-koor geformeerd. De cantiëken worden gezongen in het hoogkoor van de kathedraal. Hoeveel personen dit concert kunnen bijwonen, is nog niet bekend. In ieder geval zal het concert via livestream uitgezonden worden.

Frans Bullens met het project-koor dat de Maria-cantiëken op CD heeft gezet

De Zegen van de Jaren

Op 13, 14 en 15 september 2021 hopen wij onze jaarlijkse retraite in het Bezinningscentrum 'Onder de Bogen' in Maastricht te houden. Mirjam Dirkx zal deze retraite begeleiden.

Zij schrijft hierover: 'Een veelgebruikt woord bij het ouder worden is 'niet meer'. Het heden wordt vergeleken met een vitalere periode: wie ouder is, is niet meer zo mobiel, niet meer zo flexibel, niet meer zo gezond.... In deze retraite laten een aantal Bijbelse figuren een andere kant van ouderdom zien. De jaren maken dat je overzicht en inzicht kunt krijgen, dat je groeit in wijsheid en het vermogen ontwikkelt om te relativëren. Zo kan het de "zeggen van de jaren" worden, die voor elke leeftijd iets te zeggen heeft.'

Mirjam is mede-eigenaar van 'De Levensboom', praktijk voor zinging, spiritualiteit en leiderschap (www.delevensboom.net). Mirjam begeleidt verschillende congregaties,

geeft retraites en begeleidt een leer-gang voor meditatie in de christelijke traditie. Daarnaast is ze geestelijk verzorger bij 'Park Zuiderhout' in Teteringen.

Verhuizing

Op donderdag 7 januari 2021 verhuisde Peter Stevens van Oirschot naar Vroenhof (Houthem). Hij voelt zich goed en het heeft voor hem iets van 'thuiskomen'. Natuurlijk is het niet makkelijk als je bijna je hele leven zelfstandig gewoond hebt. De positieve dingen in Vroenhof zijn echter veel groter dan de negatieve en de twijfels die hij soms nog heeft. Aan bepaalde zaken moet Peter nog een beetje wennen, maar doorgaans is hij tevreden.

Lid Provinciaal Bestuur

Charles Leta is, vanwege het overlijden van provinciaal bestuurslid Simon Kuijten op 16 december 2020, middels een stemronde onder de Nederlandse confraters, gekozen als ad interim bestuurslid totdat tijdens het volgende kapittel (juni 2021) een volledig nieuw bestuur gekozen zal worden.

deelnemers generaal kapittel 2017

Zoom-meeting voor leden van de Buitengewone Generale Raad

Aanvankelijk zouden alle provinciaals van 1 t/m 9 mei 2021 in Rome samenkomen met het generaal bestuur. Het Corona-virus verhindert dat. Het zal nu een wereldwijde Zoom-meeting worden met als belangrijkste onderwerpen: de uitwerking van de genomen besluiten op het generaal kapittel van 2017, begeleiding van jonge priesters, financiering van de opleidingen, vorming van leiders en het bespreken van de 'Ratio formationis'.

Provinciaal Kapittel

Het kapittel dat eigenlijk op 10 en 11 november 2020 gehouden zou worden, vindt nu plaats op dinsdag 15 en woensdag 16 juni 2021 in het Beziingscentrum 'Onder de Bogen' in Maastricht. Namens het generaal bestuur zal Marco Pasinato hierbij aanwezig zijn. Belangrijkste onderwerpen zullen zijn: de toekomstige status van de Nederlandse Provincie en de keuze van een nieuw provinciaal bestuur. Jos van Genugten is de gespreksleider van dit kapittel.

Pleintje vernoemd naar pater Pedro Bonnier z.g.

In de wijk Vila Mirante, Sao Paulo (Brazilië), is ter nagedachtenis aan pater Pedro Bonnier, een pleintje naar hem vernoemd.

Overledenen

Op zondag 25 oktober 2020 overleed *Jacob Sijm* in Amby, Maastricht. Hij werd 91 jaar en was 68 jaar montfortaan. In 1942 ging Jacob naar het kleinseminarie in Schimmert. Aansluitend maakte hij zijn noviciaat in Meerssen, waarna hij op 8 september 1952 zijn eerste geloften aflegde. In Oirschot studeerde Jacob vervolgens filosofie en theologie en werd hij op 16 maart 1958 door Mgr. W. Mutsaerts, bisschop van Den Bosch, tot priester gewijd. Vanaf 1959 werd hij benoemd als missionaris in Malawi. Hij werkte onder andere in Neno, Blantyre, Thyolo, Thunga, Mitengo en Nantipwili. Van 1994 tot 1999 werkte hij als socius in noviciaat in Oeganda en na die tijd werd hij rector in een zorgcentrum in Zaandam, alwaar hij in 2019 afscheid nam.

Op 1 november 2020 overleed in Wijchen *Maria Henrica Diebels*, zuster Henrica Maria van het Kruis. Ze werd 90 jaar en was 65 jaar Dochter der Wijsheid. Zuster Henrica was zeer begaan met lichamelijk- en geestelijk gehandicapten en later met weerloze-, gehavende- en minst bedeelde kinderen. Ze was een bescheiden, hartelijke vrouw en geliefd om haar warme aandacht.

Leo Muijtens overleed in de ochtend van donderdag 10 december 2020. Hij werd 83 jaar en was 63 jaar montfortaan. In 1950 ging Leo naar Schimmert

naar het kleinseminarie. Aansluitend maakte hij zijn noviciaat in Meerssen, waarna hij op 8 september 1957 zijn eerste geloften aflegde. In Oirschot studeerde Leo filosofie en theologie en werd hij op 24 maart 1963 door Mgr. W. Bekkers, bisschop van Den Bosch, tot priester gewijd. Vanaf 1963 was hij (godsdienst)leraar in Voorschoten en Oirschot, waarna hij in 1975 werd benoemd als missionaris in Brazilië. Vanaf 1998 tot en met 2002 werkte Leo in Nederland als overste van Oirschot en als lid van de Provinciale Raad, totdat hij in 2003 weer naar Perús in Brazilië vertrok. In 2012 keerde Leo definitief terug naar Nederland en woonde hij in de gemeenschap van Schimmert, totdat hij vanwege gezondheidsredenen opgenomen werd in Zorgcentrum 'Op den Toren' in Nuth.

Een dag later, op 11 december 2020, overleed op 77-jarige leeftijd in Nijmegen *Ben Faas*. Hij was 57 jaar montfortaan. Van 1956 tot 1962 ging hij naar het kleinseminarie in Voorschoten en daarna in Schimmert. Op 8 september 1963 legde hij zijn eerste geloften af. In Oirschot studeerde Ben filosofie en theologie en werd hij op 8 maart 1969 tot priester gewijd. In 1969 werd hij benoemd als missionaris in Phalombe, Malawi, waar hij tot 1973 verbleef. Na een aantal jaren in Nijmegen exegese gestudeerd te hebben, werd hij in 1976 opnieuw uitgezonden. Dit keer naar Oeganda, alwaar hij in Kampala tot 1988 docent aan het grootseminarie was. Na een sabbatjaar in de Verenigde Staten ging Ben in 1989 naar Mbarara in Oeganda, waar hij tot 1993 novice-meester was. Vanaf 1993 woonde en werkte Ben in Nederland, o.a. in Oirschot, Nijmegen en Griendtsveen. In Griendtsveen was hij van 1999

tot 2017 pastor. De laatste jaren van zijn leven kampte Ben met gezondheidsklachten. Hij werd uiteindelijk in 2018 opgenomen in verzorgingshuis 'Aqua Viva' in Nijmegen. In het eerste weekend van december brak Ben na een val zijn heup. Hij werd onmiddellijk geopereerd, maar is van deze operatie nooit meer hersteld.

Simon Kuijten overleed op 16 december 2020. Op 11 december werd duidelijk dat zijn gezondheid kritiek was en werd hij opgenomen in het Elisabeth-Twee-Steden Ziekenhuis te Tilburg. Zondag 13 december ontving hij de ziekenzalving, waarna hij op 16 december overleed. Hij is 78 jaar geworden en was 56 jaar montfortaan. Van 1955 tot 1963 ging hij naar het kleinseminarie in Voorschoten en daarna in Gemert. Op 8 september 1964 legde hij zijn eerste geloften af. In Oirschot studeerde Simon filosofie en theologie en werd hij op 10 mei 1970 tot priester gewijd. Van 1969 tot 1980 was hij pastor in de Montfortparochie in Tilburg. Daarna ging Simon naar de Paulusparochie in Dongen. In 1988 volgde zijn benoeming tot Deken van Oosterhout en in 1999 tot Deken van het veel grotere Markiezaat. Als Deken was hij lid

van de Bisdombraad, het adviesorgaan van de bisschop. Als Simon met emeritaat gaat, wordt hij tot midden 2013 Bisschoppelijk Gedelegeerde voor de religieuzen. In 2007 ging hij met pensioen, maar Simon was er de persoon niet naar om na zijn pensionering niets meer te doen. Zo assisteerde hij in parochies in en rond Dongen, bij de Norbertinessen en Franciscanessen van Dongen. Verschillende religieuzen ontvingen van hem geestelijke begeleiding en ook binnen de congregatie van de montfortanen bleef Simon actief. Van 1999 tot eind 2020 was hij lid van ons bestuur en vice-provinciaal.

In Ettelbruck (Luxemburg) overleed op 4 januari 2021 de in Heerlen geboren *Jean van Osch*. Hij is 85 jaar geworden, was 65 jaar montfortaan en is in 1975 overgegaan naar Vicariaat/Provincie van Duits-

land, thans Duitse Generale Delegatie. Zijn eerste geloften legde hij op 8 september 1955 af in Meerssen, waarna hij op 12 maart 1961 door Mr. W. Bekkers, bisschop van Den Bosch, tot priester werd gewijd. Behalve twee jaren werkzaam te zijn geweest in Portugal (1968-1970), verbleef hij in België, Duitsland en Luxemburg. Jean was onder andere novicemeester, regionaal overste in de gemeenschap van Trier en later provinciaal van de Duitse Provincie.

Josef Rühls, geboren in Ottersum en lid van de Duitse Generale Delegatie, overleed op 7 januari 2021 in Trier. Hij werd 93 jaar en was 68 jaar montfortaan. Op 16 maart 1958 werd hij priester gewijd. Sinds 1959 was hij in Duitsland werkzaam als kapelaan, pastoor en later als emeritus. ■

Gratis abonnement

Als u toevallig deze 'Wijzer' heeft gelezen en u wilt dit periodiek voortaan ontvangen, meld dit via deze bon of e-mail info@montfortanen.nl.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Sturen aan:
Redactie "Wijzer"
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

Vanaf 28 mei 2018 geldt de nieuwe wet op de gegevensbescherming (AVG), vastgelegd in de Europese verordening GDPR. Van u als lezer gebruiken wij naam en adresgegevens uitsluitend voor het versturen van 'Wijzer' of een uitnodiging voor een montfortaanse dag. Uw gegevens worden niet gedeeld met derden. Indien u wenst dat uw gegevens uit ons adressenbestand verwijderd worden, verzoeken wij u ons per mail te informeren: info@montfortanen.nl of via telefoonnummer: 043 - 206 5002. Door niet te reageren geeft u toestemming dat wij uw gegevens mogen gebruiken voor 'Wijzer' of een uitnodiging. Voor het plaatsen van artikelen en foto's hebben wij vooraf toestemming gekregen van betreffende personen.

Colofon

Dit informatieblad is een uitgave van de Nederlandse montfortanen en verschijnt twee keer per jaar.

Adres
 Provinciaal Montfortanen
 Vroenhof 87
 NL-6301 KE Valkenburg (Lb)
info@montfortanen.nl
www.montfortanen.nl

Ontwerp en DTP opmaak
 Yoman Reclame Studio
www.yoman.nl

Drukwerk
 Drukkerij Groels